

ecclesia. Illam vero sententiam sequitur Gut- tier., d. c. 21, num. 6, affertque c. *Statuto*, § penult., de Decimis, in 6, sed sine causa, ut statim dicam.

5. *Fundamentum secundæ sententiæ.* — Potest autem hæc sententia suaderi, quia jura et dominia humana, quæ nullo jure prohibentur præscribi, præscriptione comparari possunt; tale autem est jus decimarum respectu personæ ecclesiasticæ, vel monasterii religiosi; ergo. Major communis est in materia de præscriptione, quia leges civiles et canonicæ illam admittunt in materia non prohibita, etiam in spiritualibus juribus, ut patet ex cap. *Auditis*, de Præscriptione, cum similibus. Minor autem patet, quia in jure decimandi, supposita capacitate personæ, nulla est prohibitio, neque ex natura rei, cum non sit hoc intrinsece malum, nec jure canonico, quia in eo solum specialiter prohibetur ne laici præscribant jus decimarum; unde potius per argumentum a contrario, vel ab speciali, indicat clericos vel monasteria posse præscribere, eo ipso quod non sunt laici, sed ecclesiastici, licet nullum aliud beneficium habeant. Et confirmatur, quia præscriptio et privilegium æquiparantur, ut supra dictum est: sed religiosi possunt habere jus decimarum ex privilegio, ut etiam dictum est; ergo etiam poterunt præscriptione illud acquirere.

6. *Discrimen adnotandum.* — Mihi occurrit breviter advertendum, aliud esse loqui de jure retinendi decimas prædiorum; aliud vero de jure accipiendi decimas jure ordinario debitas alteri ecclesiæ. De primo enim non est dubium, quin possit a religiosis et aliis clericis præscribi, cum etiam a laicis possit; quia illud non est jus ad recipiendas decimas, sed ad non solvendas, quod non est jus spirituale, sed immunitas quædam a temporali onere, quæ potest consuetudine acquiri. Et in hac specie loquitur cap. *Statuto*, § penult., de Decimis, in 6, quamvis neque illud loquatur de consuetudine, sed de privilegio; sed quoad hoc est eadem ratio, ut supra visum est. De acceptione vero decimarum, subdistinguen- dum est; nam aut consuetudine præscribitur non tantum jus decimarum, sed etiam fundamentum, quod est spirituale ministerium ex officio præstandum, ratione cujus decimæ dantur, vel solum acquiritur jus ad decimas percipiendas, separatim ab omni tali ministerio spirituali, vel obligatione ad illud; ut, verbi gratia, potest monasterium intelligi præscriptione acquirere decimas alicujus pa-

rochiæ, quia præscriptione acquisivit ipsam parochiam, et jus parochiale illius, ita ut obligatum maneat ad gerendam curam talis parochiæ; vel intelligi potest solum acquisivisse jus ad decimas, sine parochia ipsa vel onere illius.

7. *Religiosos posse præscribere decimas alicujus Ecclesiæ suscipiendo illius onus.* — Dico ergo primo, recte fieri posse ut monasterium acquirat jus decimarum alicujus ecclesiæ, præscribendo ipsamet ecclesiam, et illius onera in se suscipiendo. Hoc certum videtur apud omnes. Suppono enim ecclesiam posse præscriptione acquiri ab alio, qui sit capax ejus, possitque illam possidere, quale est religiosum monasterium, ut tradit Sylvester, ver. *Præscriptio*, 2, n. 4, ex cap. *Ad aures*, de Præscriptione, cum his quæ ibi communiter notantur. Acquisita autem ecclesia, clarum est etiam decimas acquiri, quia acquiritur fundamentum decimarum, quod est principale, unde fit ut etiam acquiratur accessorium. Item tunc semper decimæ exiguntur titulo parochiæ; ergo optime illo modo præscribi possunt. Item, licet quis non possit præscribere jus ad procurationem debitam ratione visitationis, si non visitet, nec visitare possit, tamen præscribendo jus visitandi, potest etiam procurationem præscribere, cap. *Cum ex officiis*, de Præscriptione; ergo similiter, præscripta ecclesia, præscribuntur decimæ. Quanto autem tempore præscribatur ecclesia, et quis titulus sit necessarius, ad hunc locum non spectat.

8. *Non posse ecclesiasticum præscribere jus decimarum sine parochia.* — Dico secundo: per se et directe non potest quisquam, etiam ecclesiasticus, totum jus decimarum sine parochia vel alio simili titulo præscribere; potest tamen per talem præscriptionem sufficienter probari seu præsumi privilegium, ratione cujus tales decimæ juste postulentur. Priorem partem probat mihi prioris sententiæ fundamentum; quia, secluso privilegio, nunquam potest decima exigi juste ab eo, qui non servit nec laborat, quia decimæ intrinsece habent, ut sint stipendium spiritualis ministerii, et ideo non possunt aliter juste peti, nisi ratione concessionis, vel donationis a domino vel dispensatore facta, quam nomine privilegii comprehendimus. Sed in eo casu constat, talem personam vel monasterium non accipere decimas ut stipendium, quia supponimus non suscepisse in se onus Ecclesiæ, seu beneficii, sed tantum commodum, ideoque non

habet ibi locum stipendii; ergo non possunt aliter juste peti, nisi ratione privilegii. Neque sub alio colore potest valere præscriptio, quia per actionem injustam non potest præscribi; et petere decimas non ministrando, et sine concessione speciali seu privilegio, nunquam potest esse licitum. Neque in hoc potest præsumi bona fides, quia continet tam claram injustitiam, ut nullo alio titulo colorari possit. Et ideo non procedit contra hanc partem fundamentum prioris sententiæ, quia hic non est necessaria specialis prohibitio talis materiæ præscribendæ, quia modus ille præscribendi intrinsece continet injustitiam, et excludit bonam fidem. Neque etiam confirmatio quicquam probat, quia, licet quicquid præscriptione acquiri potest, possit etiam privilegio concedi, non tamen e contrario convertitur, ut aperte probatur ex cap. *Accedentes*, de Præscriptione, ubi dicitur, posse aliquem privilegio eximi a procurationibus pro visitatione solvendis, et non posse eximi præscriptione longissimi temporis; non ergo quicquid privilegio obtineri potest, potest etiam præscriptione. Et ratio est, quia posito privilegio, interdum fit juste quod sine illo bona fide fieri non potest, quia non habet locum præscriptio.

9. *Probatur secunda pars conclusionis.* — *Ad hanc præscriptionem immemorialis mos necessarius.* — Hinc vero probatur facile altera pars, quia si privilegium sit, vel existimetur esse, tunc potest bona fide inchoari, vel saltem continuari consuetudo exigendi decimas; ergo tunc nihil oberit, quominus possit præscribi illo modo, quia persona est capax, et habet locum bonæ fidei possessio. Tunc autem præscriptio non est propria præscriptio rei seu juris, sed est quasi præscriptio privilegii, seu talis præsumptio ejus, quæ et conscientiam reddat securam, et det actionem, et jus etiam in foro exteriori; sicut supra dicebamus, hoc modo posse etiam laicos probare consuetudine privilegium obtinendi decimas, etiamsi non possint aliter probare. Est tamen differentia, quia sicut privilegium non dat laicis jus proprium spirituale decimarum, sed solum facultatem ad temporalem utilitatem de licentia Ecclesiæ capiendam, ita nec illa consuetudo plus ostendit. In religiosis autem, quia per privilegium dari eis potest jus etiam decimarum, idem potest consuetudine probari, si in modo consueto exigendi decimas sint sufficientia signa talis juris, et quod illæ decimæ petantur tanquam debitæ ex proprio et in-

trinseco spirituali jure. Quod maxime judicari poterit, si monasterium, in quo est talis consuetudo, se agnoscit obligatum ex justitia ad aliquod ministerium spirituale, ratione talium decimarum. Hinc vero constat, ad hoc genus præscriptionis vel consuetudinis, necessariam esse immemoriam morem, juxta dicta supra de laicis; nam quoad hoc est eadem ratio, nimirum quod in hac consuetudine non potest allegari et ostendi titulus, præter privilegium ipsum, de qua dubitatur, et sola consuetudine ostenditur, et alioquin res, de qua controvertitur, est contra jus commune; ergo necessaria est immemorialis consuetudo ad plenam ostensionem, et quietem conscientiæ, juxta decisionem cap. 1 de Decimis, in 6, et alia quæ videri possunt in Covar., dicto capit. 17, numer. 7, et aliis supra relatis.

CAPUT XXXI.

EX QUIBUS REBUS DECIMÆ PERSONALES SOLVENDÆ SINT.

1. *Exponitur quæstionis sensus.* — Hæc est tertia principalis circumstantia in decimarum solutione observanda, quæ pertinet ad circumstantiam *quid*, seu *circa quid*, et inde etiam pendet scire quanta decimarum quantitas sit solvenda. Nam licet quoad quantitatem partis aliquotæ singulorum fructuum, constet debere esse decimam, stando in communi jure, tamen quantitas omnium decimarum pendet ex multitudine vel paucitate rerum, ex quibus solvendæ sunt. Et quia hæc quantitas et circumstantia maxime pendet ex modo supplicandi fructus, ex quibus decimæ solvendæ sunt, ideo de hoc etiam modo in discursu dicemus. Quia vero in multis loquendum est aliter de prædialibus quam de personalibus decimis, ideo prius expediemus quæ ad personales pertinent, postea de prædialibus dicemus.

2. *Decimæ personales ex omnibus lucris solvendæ.* — De personalibus ergo decimis generaliter dicendum est, stando in jure communi, Ecclesiæ solvendas esse ex omnibus lucris, quæ quovis modo vere ac juste acquiruntur. Est communis sententia omnium quos referemus, et sumitur ex verbis Augustini: *De militia, de negotio, de artificio redde decimas*; præmiserat autem: *Si tardius dare peccatum est, quanto pejus est non dedisse?* ostendens esse præceptum. Habetur in cap. *Decima*, 16, q. 1. Expressius ac generalius id traditur in

cap. *Ex transmissa*, de Decimis: *Fidelis homo de omnibus quæ licite potest acquirere, decimas erogare tenetur*, et in cap. *Non est*, eodem: *De negotiatione, de ipsa etiam militia, et ventione, et omnibus bonis*. Ratio ergo hujus tam generalis obligationis est Ecclesiæ præceptum; congruentia autem nunc sit, quia non est major ratio de uno lucro quam de alio, cum de omnibus honorandus sit Deus.

3. *An aliqua limitatio adhibenda conclusio- ni. — Ratio dubitandi.* — Ut autem hæc generalis regula explicetur, nonnulla circa illam inquiri possunt. Primum est, an de omnibus licite acquisitis debeatur hæc decima, vel aliqua limitatio vel declaratio adhibenda sit. Ratio autem dubitandi est, primo, quia multa acquiruntur per liberalem donationem aliorum, vel per legatum, aut hæreditariam successionem, ex quibus non est verisimile deberi decimas, alias facile bona omnia pervenirent ad Ecclesiam. Item, quæ aliquis acquirit ex propriis laboribus, tanquam justa illorum stipendia, justissime acquiruntur; et tamen durissimum est obligare omnes ad solvendas decimas suorum stipendiorum, alias advocatus ex mercede, lector ex cathedræ stipendio, et omnes similes, decimas ex his lucris deberent solvere. Quod videtur injustum onus; nam qui vendit equum vel triticum suum justo pretio, non tenetur solvere Ecclesiæ decimam; ergo nec ille, qui vendit laborem suum juxta æstimationem, quod fit quoties pro opere merces accipitur. Simile argumentum fit de militibus: cur enim decimas solvent stipendio quo vix possunt sustentari. Dices: solvant saltem de præda. Contra: ergo tenebitur princeps decimam partem terrarum, quas in bello justo acquirit, Ecclesiæ dare, quia tenetur decimam solvere. Accedit, quia modus ille lucrandi in bello multis est periculis plenus, et quod hodie ab hoste accipitur, paulo post duplicatum perditur: durum est autem prædam non accipere integram, et postea subire periculum amittendi illam, non tantum integram, sed etiam duplam. Et hæc difficultas invenitur etiam in lucratis per ludum, quantumcumque justum, quia semper est dubia fortuna, ideoque non potest statim in lucrum computari quod hodie per ludum comparatur; eras enim perditur: quod si lucrum antea obtentum postea amittatur, antequam solvatur decima, non videtur posse deberi. Quando ergo ex tali lucro orietur obligatio solvendi decimas? Denique si propter distributionem positam in cap. *Ex transmissa*, et similibus, de omnibus his

lucris deberentur decimæ, etiam de omnibus bonis, tam immobilibus, quam mobilibus denuo comparatis, deberentur decimæ, quia in cap. *Non est*, absolute dicitur deberi *de omnibus bonis*: id autem dici non potest, ut omnes fatentur; ergo nec alia regula certa est.

4. *Stabilitur præcedens conclusio.* — Respondeo nihilominus, ex vi juris communis, de omni vero lucro ab homine acquisito deberi decimam, quia ita loquuntur jura, et ita intelligunt omnes, ut, præter D. Thomam et Theologos, ac Summistas, videri potest in Abbate, et aliis exponentibus illa jura, et late per Rebuffum, d. tract., q. 8, a n. 18. Et præterea, quia non possumus dicere ex nullo lucro personali licite deberi decimam, quia est expresse contra jus, nec possumus cum ratione excipere unum potius quam aliud; tum quia nulla est major ratio; tum etiam quia ubi jus non distinguit, nos distinguere non debemus sine alio jure vel ratione cogente; ergo ex vi juris, generalis est illa obligatio. Dico autem semper *ex vi juris*, quia consuetudine fere sunt istæ decimæ sublatae, et facile potuerunt consuetudine excipi aliqua lucra, et non alia, quia ipsa consuetudo derogat, vel minuit jus, et ita illa posita insurgit specialis ratio excipiendi. Interdum vero dubitari potest de aliquibus bonis, quæ de novo in nostrum dominium veniunt, an sint propria lucra, ut de lucro jura in hac materia loquuntur.

5. *An propria lucra sint, quæ per donationem acquiruntur. — Pars affirmativa.* — Et hoc imprimis postulatur in prima objectione posita de his bonis, quæ per donationem, vel aliam largitionem, vel testamentum, aut successionem necessariam, vel alio simili modo comparantur, an sint propria lucra, ex quibus decimæ debentur. Nam partem affirmantem simpliciter docuit Sylvester, verb. *Decima*, cum Hostiens. et aliis, solum propter absolutam et universalem locutionem juris de omni lucro, nam omnia ista obtinentur titulo lucrativo. Et hoc ipsum significant, qui dicunt ex omni lucro castrensi, quasi castrensi, adventitio, vel profectio, deberi decimam, ut loquitur Rebuffus, dicta quæstione 8, numero 2, cum Andr. Hispan., q. 12. Addi vero solet duplex limitatio. Una est de filio succedente patri in hæreditate vel non habente fructus, vel habente illos jam decimatos, quia tunc non censetur filius aliquid lucrari, sed possidere incipere quod jure suum jam erat. Ita Glossa, in cap. *Pastoralis*, de Decimis, ver.

Quasi de lucro, quam multi ibi sequuntur. Alii vero hanc exceptionem extendunt ad omnes ab intestato succedentes, quia illi sunt necessarii hæredes, et ideo non tam acquirant, quam rem sibi debitam accipiunt: ita Glossa in cap. *Decima*, 16, quæst. 1. Secunda limitatio est, ut de solis mobilibus bonis decima solvatur, non de immobilibus, etiam de novo per legatum vel donationem acquisitis. Ita Glossa, dicto cap. *Pastoralis*, quam ibi in hoc multi sequuntur; et Rebuffus, dicta q. 8, num. ult.: *Quia frugum* (inquit) *nomine res immobiles non veniunt*. Et quia si ex immobilibus decima deberetur, omnia fere mobilia bona ad Ecclesiam pervenirent.

6. *Pars negativa proponitur.* — Aliorum autem opinio est de bonis nobis advenientibus per liberalem largitionem alterius, sive per donationem inter vivos, sive causa mortis, sive per legatum, aut institutionem hæredis, quantumvis extranei, non deberi decimas. Hanc sententiam bene defendit ac declarat Valent., in Sum., tom. 3, disp. 6, quæst. 5, p. 2; fuitque Alberi., ut Silvest. refert. Et in eam inclinat Innocentius, in cap. *Non est*, de Decimis, qui refert fuisse opinionem antiquiorem; et Panormitanus, in dicto cap. *Pastoralis*, ait non esse facile in hoc præcipitare sententiam, et tandem ait standum esse consuetudini. Quem imitando, assero rem quidem esse dubiam, tamen in rigore juris, satis probabile videri de sic acquisitis non solvi decimam, quia ex nullo jure hoc satis colligitur, et non sunt augenda onera sine jure cogente. Antecedens patet, quia ex jure solum habemus solvendas esse decimas ex frugibus, seu fructibus, aut emolumentis rerum immobilium, vel animalium, quod pertinet ad decimas prædiales, vel ex laboribus nostris, vel ex acquisitis nostra manu, opere, seu industria, quod spectat ad personales. At illa bona, quæ nobis donantur quocumque modo, nec ad prius membrum pertinent, ut per se constat; nec ad posterius, quia non ex actione nostra nobis proveniunt, sed ex actione alterius in nobis recipiuntur, ut sic dicam; ergo.

7. *Confirmatur hæc doctrina.* — Unde confirmari ac declarari potest, quia sicut decimæ prædiales debentur ex fructibus prædiorum, ita personales ex fructibus personarum, qui fructus sunt actiones et labores ipsius personæ, et lucra illorum: at quæ nobis donantur, neutro modo sunt fructus; ergo non sunt materia decimarum. Confirmatur secundo, quia si aliquo modo ex jure illa obli-

gatio colligeretur, maxime ex generalibus locutionibus canonum; inde autem non colligitur; ergo. Patet minor, nam imprimis cap. *Non est*, et cap. *De omnibus bonis*, non possunt tam late accipi, ut nullam declarationem admittant; alias etiam de immobilibus testamento nobis relictis decimas deberemus, quod ab omnibus rejicitur: sequela patet, quia etiam res immobiles sunt bona, quæ vere acquirimus, cum nobis donantur. Unde parum referret quod non sint fruges (ut Rebuffus argumentatur), tum quia textus ille non dicit de omnibus frugibus, sed de omnibus bonis; tum etiam quia, si licet exponere de bonis, quæ sint fruges vel fructus, etiam aliæ res mobiles, ut vasa aurea et argentea, et vestes, et similes, testamento nobis relictæ, non sunt fruges, nec fructus; ergo etiam illæ non comprehenduntur sub illa generalitate. Videtur ergo illa locutio exponenda juxta subjectam materiam, et contextum, de omnibus provenientibus, ut loquitur cap. *Tua nobis*, de Decimis; legata autem, vel donaria non dicuntur proprie proventus, quia non sunt redditus, et proventus idem est quod redditus; unde nec eleemosynæ nomine proventuum vel reddituum comprehenduntur. Et similiter quod dicitur in dicto cap. *Ex transmissa*, de omnibus, quæ homo licite potest acquirere, etc., active (ut sic dicam), et non passive tantum intelligendum videtur, id est, de his quæ nostra actione vel industria acquirimus, non de his quæ a nobis acquiruntur ex sola quasi actione, vel donatione alterius, alioquin etiam mobilia comprehenderet (ut dictum est), quia simpliciter dicit de omnibus quæ acquirimus, et mobilia etiam acquirimus.

8. *Augetur argumenti vis.* — Atque idem argumentum urgeri potest etiam contra aliam limitationem de acquirentibus per successionem ab intestato, quia etiam illi acquirunt de novo; solum ergo possunt excludi, quia non per actionem suam acquirunt; nam quod acquirant ex debito, parum refert, nam etiam mercenarius acquirit rem sibi jam debitam ratione operis sui, juxta leg. *Qui operas*, ff. Locati. Solum ergo constitui potest differentia, quia in mercenario lucrum fit debitum per actionem ejus, in hæreditate ab intestato nascitur jure sanguinis, quod jus partim humana lege, partim ex voluntate defuncti (saltem negative se habente, non constituendo alium hæredem) provenit, quando successio non est necessaria omnino, ut in filio, etc. Quæ differentia parum ad præsentem materiam facit,

nisi supponamus non de omni lucro quocumque modo nobis adveniente, sed de comparato per propriam actionem, decimam deberi. Nam si de bonis mere ab extrinseco provenienti deberi potest, quid refert quod illa bona nobis debeantur et proveniant ex sola voluntate testatoris positiva, et jure extraneo, vel quod proveniant jure hæreditario virtute legis, absque interventu voluntatis defuncti. Imo etiam in successione filiorum est parva differentia, quia illi etiam revera acquirunt de novo hæreditatem per mortem patris, licet antea haberent jus ad illam magis intrinsecum et necessarium.

9. *Evasio refellitur.* — Tandem confirmari potest; quia alias ex eleemosynis quæ nobis conferuntur, teneremur decimas solvere: consequens videtur absurdum; ergo. Sequela patet, quia etiam acquisita per eleemosynam sunt bona quædam, ut per se constat, et sunt licite comparata, ut etiam est clarum, quia excludimus omnem fictionem et violentiam; ergo in rigore comprehenduntur sub illis generalibus locutionibus jurium, si nullam limitationem admittant. Consequens autem illud absurdum esse, constat ex sensu omnium; nullum enim Doctorem legi, qui diceret ex eleemosynis decimam deberi. Nec in jure invenitur verbum in quo id fundari possit, neque fuisset conveniens pauperibus mendicantibus, seu ex eleemosynis viventibus, tale onus imponere. Unde licet canones interdum dicant, religiosos debere decimas ex laboribus, vel fructibus, nullibi tamen indicatur, eos debere decimas ex eleemosynis, etiam attento jure; ergo non de omnibus, quæ liberaliter nobis dantur, decimas debemus. Quod si quis forte dicat de eleemosynis non exigi decimas, vel quia necessariæ sunt pauperibus quibus dantur, vel quia pro minimis reputantur, et de minimis lucris non exiguntur decimæ, quia minima in generali locutione non computantur, respondemus non minus esse necessariam mercedem pauperi mercenario, vel stipendium militi, quam eleemosynam mendicanti; ergo quoad hoc est eadem ratio. Nec est dissimilis in quantitate, nam in utroque lucro invenitur et parva et magna quantitas, et licet eleemosyna unus diei sit parva, cumulus totius anni efficit magnam quantitatem, quod etiam in mercede operum reperitur, et sæpe etiam per unam tantum eleemosynam magna quantitas confertur. Non est ergo illa vera differentia, sed quæ ex modo acquirendi per propriam industriam, vel per alterius tantum voluntatem

insurgit. Nam jura loquentia de decimis, solum de acquisitis priori modo loquuntur, et illa vocantur propria lucra negotiationum, emptionum, ac venditionum, et aliarum actionum, de quibus plane loquuntur dicta jura, et c. *Pastoralis*, de Decimis, ibi, *Quasi de lucro.*

10. *Quando res donantur cum fructibus quid faciendum.* — Atque ex his satis responsum est ad fundamenta aliarum opinionum; solum oportet advertere, quando res fructiferæ sive immobiles, sive se moventes, testamento, aut legato, aut successione sanguinis, aut alia donatione, ad aliquem transeunt cum suis fructibus, considerandum esse an illi fructus collecti sint necne. Nam si non sint percepti, clarum est ex illis deberi decimam suo tempore ab eo, in cujus dominio et possessione talia bona transeunt; tum quia transeunt cum onere suo, et ex illis fructibus debetur Ecclesiæ decima debito reali; tum etiam quia illi fructus percipiuntur ab illo ultimo possessore, ex rebus et bonis suis, et ideo comprehenduntur in omni proprietate et rigore, sub decimis prædialibus, et verbis canonum. Item ex fructibus in futurum producendis clarum est solvendam esse decimam; ergo et de illis, licet jam essent nati, quia a principio nascuntur cum illa obligatione. At vero si fructus jam erant percepti, quando in alterius dominio transeunt, considerandum ulterius esset an essent ex illis decimæ solutæ ante mortem testatoris, vel ante donationem: nam si non erant solutæ, solvendæ sunt, propter eandem rationem, ut latius videbimus capitæ sequenti. At vero si decimæ jam erant solutæ, non est alia decima solvenda ex reliquis novem partibus fructuum, quæ in horreis vel cellariis inveniantur, solum propter novam acquisitionem illorum per donationem, vel testamentum, quia jam illi non habent onus reale, nec ex eis debetur decima prædialis, ut per se notum est, cum jam fuerit soluta, ut supponitur. Nec personalis etiam debetur propter omnia dicta. Unde illi jam non habent rationem fructuum, vel proventuum, sed perinde se habent ac res aliæ mobiles, et usu consumptibiles, pretio comparatæ a testamento vel donatione, de quibus nullas decimas debet, qui donec vel hæreditario jure illas recipit, ut dictum est.

CAPUT XXXII.

AN ALIQUA PROPRIA LUCRA SINT AB ONERE DECIMARUM EXEMPTA.

1. Hanc questionem propono propter objectiones factas in superiori capite, et exemplis quæ in eis adducuntur, quibus non obstantibus, dicendum est, in rigore juris nihil esse excipiendum de propriis lucris per actionem et industriam hominis comparatis. Quia et generalia verba jurium, et specialia quibus illam obligationem applicant ad negotiationem, piscationem, venationem, militiam, lucrum, venditionem, et artificium, non permittunt quin omnia similia lucra comprehendantur absque exceptione. Dico autem, in rigore juris, quia consuetudo potuit illud mutare, ut supra visum est, et de facto mutavit, ideoque consuetudo semper consulenda est, ut omnes docent; ad judicandum autem de consuetudine, oportet scire quæ sit jus. Probatur ergo assertio inductione: nam miles debet decimam ex stipendio, quia jus dicit de militia, et militia tam comprehendit lucrum stipendii, sicut lucrum justæ prædæ, ut notant Cardinal. et Panormitanus, in dicto cap. *Non est*. Eadem ratione, advocatus ex lucris sui patrocinii decimis solvendis obnoxius est, nam eadem est ratio: unde militibus comparantur, et militare dicuntur in leg. *Advocati*, C. de Advocatis divers. jud., in priori titulo. Eademque ratio est de publico Doctore quoad stipendium cathedræ, et de iudicibus, et omnibus aliis similibus.

2. *Non esse hoc præter æquitatem.* — Nec in hoc genere obligationis et præcepti est nimis rigor, vel præter æquitatem, quia cum non minus fructus laborum nostrorum sint a Deo, quam fructus terræ, non minus decet ut ex illis Deum colamus, quam ex istis; cumque ministri Ecclesiæ suas operas in spirituale bonum fidelium impendant, justum etiam est ut de fructibus quasi carnalibus operum eorumdem fidelium participant. Et ideo non est simile de venditione rei per justum pretium, quando ex illa non capitur novum lucrum: at si cum novo lucro vendatur, et ad hoc ordinetur talis rei acquisitio et venditio, etiam ex illo lucro solvenda erit decima, juxta cap. *Pastoralis*, de Decimis, et ita servatur proportio. Eo vel maxime quod proprie non dicitur quis vendere, sed locare operas suas, vel se ad operas suas; sicut e contrario dicitur pa-

terfamilias conducere operarios in vineam, Matth. 20. Ex locatione autem rei fructiferæ decima solvitur, ut mox videbimus. Quod vero addebatur de paupertate militum, vel aliorum mercenariorum locantium operas suas, non habet hic specialem difficultatem, sed communem supra tractatam, quomodo pauperes obligentur ad decimas solvendas. Et juxta ibi resoluta, dicendum hic est, accidentarium esse, quod lucra sint tam tenuia, et persona adeo indigens, ut indigeat omnibus quæ lucratur, ad suam sustentationem; tunc enim merito excusabitur; præceptum autem de se obligat, et generalius est. Ad cap. autem *Ex transmissa*, et *Non est*, satis in superioribus dictum est, ex quibus facile expediuntur cætera quæ ibi tanguntur.

3. *Decimas solvendas esse ex militia.* — Circa decimas vero ex militia solvendas, petitur ibi an extendantur etiam ad prædam. Et sane affirmandum est, quandoquidem præda in maximam partem lucri computatur, et cum obtineatur post comparatam victoriam, maxime postulat gratiarum actionem, et recognitionem divini beneficii. Unde Abraham de omnibus spoliis victoriæ decimas obtulit Melchisedeoch, Genes. 14, et ad Heb. 7. Quo exemplo maxime ostenditur initium et religio harum decimarum personalium, ut notavit Concilium Mogunt., in cap. *Decimas*, 16, q. 7. Rursus vero postulatur ibidem, an ex rebus etiam immobilibus in bello captis decimæ debeantur. Ad quod juxta doctrinam Glossæ et aliorum supra relatam responderi potest, simpliciter non deberi, quia ex rebus immobilibus non debentur decimæ; et potest ad hoc induci dictum cap. *Pastoralis*, quatenus ibi significatur ex domo ædificata non deberi decimam, donec vendatur et lucrum accrescat.

4. *Quid sentiendum de rebus immobilibus.* — At vero quæstio illa generaliter proponi potest, de quacumque re immobili acquisita per modum lucri per propriam actionem, an ex illa debeatur decima, ut, verbi gratia, si pro labore tanti temporis, nimirum septem annorum, talis domus detur, vel quid simile. Et tunc certe non video cur ex tali lucro non debeatur decima personalis. Quia hæc non solum debetur, quando lucrum est pecunia, sed etiamsi sit triticum, vel ovis, vel aliquid simile, quia qualitas rei accidentaria est, et quia tunc illa res subit locum pecuniæ, seu pretii; idem ergo est, etiamsi pro mercede detur res immobilis. Et hoc etiam suadent multa ex argumentis factis, quia jura indistincte lo-